

Bakos András

Sóvirág

Egyre messzebb tudok futni,
mintha még járnai tanulnék. Lila
virágok közt a gáton; lucerna,
szarkaláb, papsajt, bürökgémorr,
és soványperje, ami magában
szürke, tömegben halványlila.
Messzebb, ahol fordulni szoktam,
sóvirágok. Majd gyöngülni is
fogok, nem jutok el addig. Elfogy
a lucerna is, a többi talán nem.
Biztosan ott maradnak a sóvirágok,
mert szikes a föld, amiből a töltés
arrafelé épült. A söt eső, árvíz
nem mossa ki. Bezzeg belőlem,
mire odáig futok, a verejtekkel
együtt kicsapódik. Söpörni lehet
a halántékomról, mint tengeri
fürdés után. Le kell nyelni egy
sótáblét sok vízzel, ha még van,
pótolni, ami kiürült, különben
görcsöt kap a combom, és meg kell
állni, ahogy egyszer a mártélyi
temetőnél. A kapu mellett kutat
fúrtak, tartályból mosatták
a lyukat. Meleg volt az a víz,
de muszáj volt kérni belőle.
A kútfúró intett, hogy várjak.
Álltam. Bugyogott a kádban
a felhígult miocén kori üledék,
amit a fúró hordott föl. Hegyes
rózsaszín csigaház bukkant elő,
nem ismert sem embert, sem
istent addig, mégis följutott ide,
partot ért. Kiszaladt belőle
a víz, megkönnyebbült, fakult.

Tányérok

A törmelék a kiszáradt tóban
nappal is, éjjel is szebben
szikrázik, mint a víz. Az első
tányérokát még nádasba dobálta
az autófényező a konyhájuk
ablakából. Ragacsos lett a rizs,
nem sült át a rántott hús, vagy
megégett. Nem roppant az ecetes
uborka: néha az egész ebéd
repült ki az ablakon, az asszony
kezdhetette előlről a főzést.
Alapvető szigor, ami nélkül
elkutyul mindenki, minden.
Csattanás hallatszott, ahogy
régi tányérra esett az újabb,
csörömpölés. Kezdték oda
hordani más falubeliek is
a bontott téglát, csempét.
A meder megtelt. A lovasnapon
egy kislány odáig ment a hangfal
zaja elől. Ott maradt a vadászajtás
ideje alatt is. Guggolt, és az apró
szilánkokat is felvette, megtisztította
a képzelt ecsettel, ahogy a régész.